

sang bên ấy, em hãy uống với anh một hợp rượu. Sisumang quờ tay xuống dưới bàn lấy lên một chai huyết-ky hạng tốt. Thu Thu bậm môi, hai mắt long lanh. Gã đàn ông Lào cũng uống loại huyết ky mà Văn Bình thích nhất. Đột nhiên, nàng thêm rượu. Có lẽ vì nàng vừa nhớ lại những phút thần tiên Văn Bình uống chung một ly huyết ky với nàng.

Sisumang khoan thai lau ly, rồi rót rượu. Không cần đợi mời lần thứ hai, nàng uống một hơi.

Cửa xích mở.

Bước vào là một quân nhân thấp thỏi, nước da ngăm ngăm cổ hữu của người Á đông, sinh trưởng gần xích đạo. Thấy Thu Thu, hắn đứng khựng lại, vẻ mặt bối rối.

Sisumang hất hàm :

— Gì thế ?

Người lạ đáp ;

— Thừa đại tá, hắn vừa tỉnh lại.

Sisumang quay ra phía Thu Thu :

— Đây là một thuốc viên tâm huyết của anh tên là Mi-fai. Anh bảo làm gì, hắn cũng không thoái thác. Từ nay, có chuyện gì, anh sẽ sai hắn nói cho em biết. Hắn là người Mèo ở Xiêng Khoảng.

Thu Thu cần biết thêm một chi tiết quan trọng, tuy nhiên, nàng lại dùng giọng nói lơ đãng .

— Này anh, anh vào bằng đường thạch động M-8, tại sao Mi-fai lại biết ?

— Ô, chẳng có gì lạ. Văn phòng anh được

gắn liền với hệ thống vô tuyến truyền hình đặc biệt. Ngồi phía sau, Mi-Fai nhìn màn ảnh và nhận ra anh liền.

— Khô quá, Tướng Luy xếp sẽ biết em vào trong này với anh.

— Không sao. Máy truyền hình có hai bộ phận điều khiển : bộ phận « trung ương » và bộ phận « tại chỗ ». Khi nào Mi-fai mở nút « trung ương » thì ban an ninh của tướng Luy xếp mới theo dõi được sự việc xảy ra trong phòng anh. Nhưng Mi-fai luôn luôn vặn nút « tại chỗ »

Đoạn Sisumang lên giọng :

— Mi-fai.

Mi-fai rập hai gót chân vào nhau :

— Dạ.

Sisumang đồng dục :

— Đừng nói gì về việc tôi mời bà Susu đến đây, nghe không.

Mi-fai cung kính đáp :

— Thừa đại tá, vâng.

Sisumang xô ghế đứng dậy :

— Nào, chúng ta sang phòng bên.

Thu Thu cảm thấy chóng mặt trước cảnh tượng đẫm máu thê thảm, một người đàn ông, mặt mày xung húp, áo quần tả tơi, nằm sóng soai trên nền phòng ướt át.

Tuy là điệp viên chuyên nghiệp, quen cảnh tra khảo tàn bạo, Thu Thu vẫn còn đặc tính ủy mị và đa cảm cổ hữu của phụ nữ quý phái. Vì vậy, nàng không thể cầm lòng trước một nạn nhân bị hành hạ thừa sống, thiếu chết, đang quần quai trong vũng máu bắt đầu đông đặc.

Mặt nát bấy, hấn nhìn lên trần nhà. Mặt, môi trán của hấn đã biến mất, tất cả chỉ còn đọng thịt nhầy nhụa, thâm tím vết đờn và bết máu đen. Bàn tay hấn lỏng thòng trên ngực, năm cái móng bị rút hết, những mảng thịt nhỏ còn vương tua tủa.

Nạn nhân há miệng, rên khừ khừ. Có lẽ hấn đang đau đớn cực độ. Theo kinh nghiệm, Thu Thu bết rằng sau khi bị tra tấn dữ dội, nạn nhân thường mất hấn đau đớn, nhưng đến lúc sắp từ giã cõi đời thì cảm thấy đau đớn ghê gớm. Trong cách năm cơ quặp của hấn, nàng đoán biết hấn chẳng còn hấp hối bao lâu nữa.

Nàng đưa ngón tay lên miệng :

— Sisumang ơi, em sợ quá !

Sisumang cầm tay nàng âu yếm :

— Bây giờ em qua văn phòng, đợi anh một lát.
Nàng lắc đầu :

— Không có anh bên cạnh, em còn sợ hơn nữa. Thôi, em ở lại đây với anh vậy.

Sisumang vuốt tóc nàng :

— Rồi nó quen đi. Có gì mà sợ.

Thu Thu lại ngồi xuống ghế. Trước mặt nàng là xếp giấy ghi khẩu cung của Gary.

Nàng liếc đọc thật nhanh. Khẩu cung chỉ gồm vồn vẹn một giòng chữ. Gary ngậm miệng không khai.

Nàng ngược nhìn Sisumang :

— Tội nghiệp quá. Thôi, đừng tra tấn hấn nữa

Sisumang nhún vai :

— Lỗi tại hấn cả. Tại hấn không khai nên ban An ninh phải tra tấn tàn nhẫn.

Thu Thu phê bình :

— Là nhỉ, khai sự thật ra có phải hơn không ?
Sisumang nhìn vào mắt nàng :

— Là sĩ quan an ninh, anh có nhiệm vụ bắt Gary cung khai cho kỳ được, tuy nhiên, anh có hy vọng thành công. Em biết tại sao không ? Hấn không thể cung khai vì hấn là nhân viên gián điệp của địch. Hấn thừa hiểu rằng khai đúng, khai thật cũng vô ích, vì sớm muộn người ta sẽ giết hấn.

— Trời ơi, nghề gì mà độc ác như vậy ?

— Nghề gián điệp được coi là nghề độc ác nhất trên thế giới. Làm nghề này, hễ bị bắt thì ngậm miệng chờ chết là thượng sách. Chết như thế, tổ chức sẽ được bảo toàn, đồng lõa được tự do, và mai đây cấp chỉ huy của hấn sẽ không quên được sự hy sinh ấy. Vợ con, cha mẹ hấn sẽ được cấp dưỡng. Nếu ở vào địa vị hấn, anh cũng nhất quyết không khai.

— Vậy còn tra tấn làm gì nữa ?

— Ấy, hoàn cảnh bắt anh phải như thế. Vạn nhất anh sa vào tay hấn, hấn cũng không nhẹ tay với anh, mặc dầu trong lòng có ý miễn phục, như anh miễn phục hấn hiện thời.

— Hấn là kẻ thù không đội trời chung mà anh miễn phục được ư ?

— Là chuyên viên khoa học thuần túy, em không hiểu được những cái éo le và trò trêu của nghề gián điệp hành động. Trong làng do thám quốc tế, người ta không coi nhau như tử thù mà là đối phương. Vì do thám là nghề ít liên hệ đến chính trị nhất. Đưa chính trị vào do thám thì nhất định do thám sẽ thất bại. Làm gián điệp cũng

như đánh cờ vậy. Thua một ván không có nghĩa là thua mãi.

— Nếu em có con, em sẽ cấm chúng gia nhập cơ quan gián điệp. Vì em không thích giữ bí mật trong lòng. Con em cũng vậy.

Sisumang phá lên cười :

— Em không tiên đoán vị lai được đâu. Vì biết đâu định mạng sẽ run rủi em làm vợ một người mê nghề gián điệp. Vả lại em đừng quên rằng người gián điệp muốn cung khai bí mật nữa cũng chẳng biết gì mà cung khai cả. Các cơ quan do thám trên thế giới đều được tổ chức trên nguyên tắc phân ngăn. Nói dễ hiểu, người gián điệp chỉ là một bộ phận con con trong cái máy to lớn. Nhân viên trong tổ chức không biết mặt nhau đã đành, thậm chí nhân viên trong cùng một công tác cũng không bao giờ gặp nhau nữa.

Gary là nhân viên quan trọng của địch, song anh tin là hẳn chẳng biết gì hết. Người ta chỉ sai hẳn làm tròn một việc rồi thôi mà vị tất hẳn được giao đoán việc. Có lẽ hẳn chỉ biết được một phần bé nhỏ. Trên thực tế, nhiều khi nhân viên do thám nhận công tác mà không rõ công tác này ra sao nữa.

Thu Thu le lưỡi :

— Thôi, thôi, em nhưc đầu lắm rồi. Đầu em được huấn luyện một trăm năm cũng không thể nào thành điệp viên giỏi.

Sisumang lắc đầu :

— Làm to. Người như em rất dễ làm gián điệp. Vì em có sắc đẹp, một sắc đẹp phi thường.

Sắc đẹp là vũ khí mạnh nhất của nghề gián điệp. Trên thế gian, chưa có người đàn ông nào có đủ bản lĩnh cưỡng lại sắc đẹp. Nói đại mà chơi, nếu em là gián điệp của địch thì anh phải chết. Anh sẽ không có can đảm giết em...

— Vậy em sẽ gia nhập CIA...

Sisumang lại ré lên cười.

Tiếng cười vui vẻ của viên đại tá an ninh Lào vang lên trong căn phòng rộng. Tuy nhiên Thu Thu lại có cảm giác là môi âm thanh biến thành một mũi dùi đâm ngập vào da thịt nằng.

Mifai lễ mễ khiêng vào một thùng nước lạnh. Hẳn đặt thùng nước xuống bên người Gary, rồi ngược nhieu Sisumang, về mặt nghiêm trọng.

Sisumang khoát tay ra lệnh :

— Tưới nước cho hẳn tỉnh dậy.

Thùng nước lạnh toát được dốc xuống người nạn nhân. Nằm dưới đất, Gary từ từ mở mắt. Mị mắt xung húp, đồng tử bị che kín, nên Thu Thu chỉ thoáng thấy hai chấm đen nhỏ xíu.

Sisumang đá vào xương sườn nạn nhân :

— Gary. Gary, tỉnh lại chưa ?

Mặt nạn nhân dần dần mở rộng thêm. Tuy thương tích làm khuôn mặt méo mó, Gary vẫn chưa mất vẻ cương nghị với cái cằm vuông, vầng trán rộng và cái mũi thẳng.

Vâng lệnh Sisumang, Mifai rót rượu đưa tận miệng cho nạn nhân. Uống hết hớp rượu, Gary chống tay ngồi dậy trên nền nhà bản thiêu. Tia mắt hẳn bỗng lóe lên như ánh chớp.

Và ánh chớp này làm Thu Thu suýt giật mình. Có lẽ Gary nhận ra nằng.

Còn nàng, nàng không thể nào quên được người con trai đặc biệt ấy.

Tên chàng không phải là Gary, chàng cũng không phải là người Nga. Quốc tịch của chàng là Hoa kỳ, song trong thế chiến thứ hai chàng xung vào hàng ngũ quân báo OSS của Mỹ. Đại chiến chấm dứt, OSS giải tán, chàng đầu quân cho MI-6 của Anh quốc.

Trong sở MI-6, chàng gặp Thu Thu, hồi ấy còn là nữ điệp viên FR.234. Chàng gặp nàng một lần trong câu lạc bộ MI-6 ở Luân đôn. Vừa hoàn thành một công tác ở sau bức màn sắt — có lẽ ở Hung gia Lợi — chàng trở về Trung ương để báo cáo và nghỉ dưỡng sức. Đang nâng ly rượu, chàng thấy nàng đi vào. Ly rượu đầy ắp của chàng rơi xuống đất vỡ nát. Mọi người đều rũ ra cười.

Thu Thu không biết tên thật của chàng. Chàng cũng không biết tên thật của Thu Thu. Tuy nhiên, hai người đều biết nhau là nhân viên tin cần của quân báo Anh quốc. Nàng còn biết thêm chàng là một điệp viên gan lì.

Nàng lặng người trong một giây đồng hồ. Trước khi lọt vào KX, nàng định ninh đây là căn cứ bất khả xâm phạm, và nàng là nhân viên gián điệp Tây phương đầu tiên có điểm phúc nhất

Ngờ đâu còn có Gary...

Nàng nhìn Gary bằng con mắt ngạc nhiên và khâm phục. Không hiểu chàng trà trộn vào Trung tâm bằng cách nào, song ít ra phải mất rất nhiều thời giờ.

Gary tìm đến biết thự của nàng làm gì ?

Nàng cần biết rõ. Tại sao Gary định giết Lisa ? Nàng cũng cần biết rõ.

Sisumang dẫn từng tiếng :

— Gary, người khác đã tra tấn anh, không phải tôi. Thú thật với anh, tôi không thể nào vô nhân đạo đối với đồng nghiệp. Dầu chúng ta khác chiến tuyến, chúng ta đều theo một nghề nghiệp chung. Nghề nghiệp khinh thường cái chết để lấy tin tức tình báo. Tuy anh ngậm miệng, tôi vẫn biết anh là nhân viên gián điệp Tây phương...

Gary... tôi ở trong nghề đã lâu, có rất nhiều kinh nghiệm. Tôi yêu cầu anh khai hết sự thật. Tôi không hứa hẹn trời biển với anh, vì anh đã đủ tri khôn để hiểu rõ chiến thuật cam kết lao khoét của nghề gián điệp bạc bẽo. Nhưng tôi có thể lấy danh dự con người — danh dự một quân nhân chuyên nghiệp — để đoan chắc với anh một điều : anh đã kiệt sức, khó sống được lâu nữa, nếu chịu cung khai, tôi sẽ sửa soạn cho anh ra đi được nhẹ nhõm. Mặt khác, với tư cách cá nhân tôi sẵn sàng thực hiện mọi lời trần trối của anh. Chẳng hạn, anh muốn gửi tiền cho mẹ già ..

Gary thều thào :

— Tôi oan quá...

Sisumang chặt lưỡi :

— Oan sao được. Người ta đã biết cả rồi. Lật lại hồ sơ, người ta đã nắm được bằng chứng cụ thể anh là nhân viên do thám tây phương được gài ở Liên xô sau trận chiến tranh Cao ly. Trung ương Mạc tư khoa vừa điện tới báo tin.

Anh đã thâm nhập Liên xô bằng đường Bắc-âu, đội lốt công dân Lét-tò-ni, theo quốc tịch Sô

viết. Nhờ người giới thiệu, anh đã mầy mò vào học trường đại học cơ khí Mạc tư khoa. Nhờ tư chất thông minh, anh tiến bộ rất nhanh, và đã ra trường với mảnh bằng kỹ sư ưu hạng, và học bạ gương mẫu. Anh lại là đoàn viên Thanh niên Lao động cộng sản. Nghĩa là anh được tin cậy. Vì vậy, anh được cử tới Trung tâm KX phục vụ.

Gary vẫn một mực kêu oan :

— Đại tá làm tôi với người khác.

Sisumang sảng giọng :

— Đừng nổ miệng nữa. Anh dùng tập thi tuyển của E-ren-bua làm gì ?

— Để nghiên ngẫm cho khỏi buồn... Đại tá còn lạ gì... thanh niên xa nhà...

— Hừ, anh giấu được tôi, song không giấu nổi trung ương Smerch ở Mạc tư khoa. Smerch vừa xác nhận rằng anh rất ghét thi ca, ghét E-ren-bua mà lại bỏ tiền mua một tuyển tập đắt tiền.

— Tôi mua tuyển tập này để học thêm tiếng Anh.

— Không đúng. Tôi cả quyết rằng cuốn thơ của anh chứa đựng chìa khóa mật mã, khai đi, Gary. Điện đài của anh cất ở đâu ? Ai là đồng lõa của anh trong Trung tâm ? Ai là liên lạc của anh tại Mạc tư khoa ?

Gary lắc đầu :

— Tôi không hiểu đại tá nói gì. Tôi sắp chết, sắp chết một cách vô cùng oan uổng, đại tá đừng buộc tôi cung khai những điều tôi chưa từng nghe nói, chưa từng dùng tay vào. Đại tá...

Sisumang nhún vai :

— Thôi được, tôi đã cho anh một dịp may mà anh không muốn. Miễn cưỡng tôi phải tiêm hóa chất cho anh. Hiện cơ thể anh rất yếu, huyết thanh sự thật sẽ làm anh hết sức đau đớn.

Đó là tại anh, không phải tôi cố ý. Anh suy nghĩ lại xem. Chẳng nào anh cũng phải nói. Nếu anh không cung khai dưới áp lực của roi vọt thì lát nữa, huyết thanh sự thật sẽ mở toang tiềm thức của anh. Từ nhiều năm nay, chưa ai cưỡng lại được huyết thanh sự thật.

Đột nhiên, Gary cười, nụ cười bình thản trên cặp môi sưng vù :

— Đại tá đừng dọa tôi vô ích. Tôi sẵn sàng chết. Đời tôi chưa bao giờ biết sợ.

Sisumang reo lên :

— À, anh đã thú nhận là nhân viên do thám. Tốt lắm, anh là nhân viên tổ chức nào ? CIA, MI-5, Gehlen (1), Phòng Nhì ?

Nụ cười của Gary thoáng vẻ khinh mạn và kiêu căng ghé gớm :

— Ừ, tôi cũng chẳng thêm giấu anh nữa. Tôi là nhân viên điệp báo Tây phương.

Mi-fai nghiền cổ tán thành :

— Anh đáng khen nhất đời. Khai đi, tôi sẽ rót vốt-ka cho anh uống. Thứ rượu này ngon nhất Liên xô. Uống vào sẽ quên đời.

Đứng bên. Thu Thu bàng hoàng.

Nàng ráng trấn tĩnh, song trông ngực nàng vẫn đập liên hồi. Nàng bỗng sợ Sisumang nghe được

(1) tổ chức Gehlen là cơ quan điệp báo liên bang Tây Đức.

trống ngực hốt hoảng của nàng. Thật vậy, nàng không ngờ Gary bằng lòng cung khai. An ninh của MI-6, của những người hợp tác với Gary, và biết đâu là của nàng nữa, sẽ bị hãm dọa nặng nề.

Hơn ai hết, Thu Thu hiểu tính chất vô cùng quan trọng của sự ngậm miệng. Trong khế ước đặc biệt ký với cơ quan, mọi điệp viên hành động đều long trọng cam kết nếu bị địch bắt sẽ ngậm miệng cho đến chết. Một người như Gary không thể phản bội...

Gary mở đôi mắt thiếu não nhìn nàng...

Trong một phần vì phân của giấy đồng hồ, nàng hiểu liền. Trong thâm tâm Gary muốn giữ bí mật. Nhưng chàng đã bị tra tấn đến mất cả lương tri. Giờ đây, chàng không còn là con người nữa. Nếu được mục kích tấn thảm kịch, cấp chỉ huy MI-6 cũng phải khoan dung cho sự mềm yếu của Gary.

Sisumang thúc giục :

— Anh ở trong tổ chức nào ? Nói nhanh đi. Mi-fai sẽ săn sóc cho anh.

Gary phá lên cười :

— Ha, ha... anh ngu lắm. Tôi là nhân viên tình báo riêng của đồng chí Sit ta Lin.

Thu Thu tái mặt. Suýt nữa, nàng xét lầm về Gary. Nhà độc tài Sit ta Lin đã biến thành ma từ lâu rồi, Gary đã phỉnh phờ và riêu cợt viên đại tá Lào.

Tuy tái mặt, nàng lại khấp khểnh mừng thầm. Nếu có thể, nàng đã thở phào ra một tiếng thật dài để biểu lộ sự sung sướng.

Sisumang rit lên :

— Hừ, anh lão xược thật. Đến phút này mà anh còn đùa bỡn.

Gary đáp :

— Đùa bỡn là thói quen cố hữu của dân tộc tôi. Trong đại chiến thứ hai, nhiều người bị Đức quốc xã hành hình dã nghịch ngợm lấy than vế bộ râu Hít-lê lên mặt. Anh đừng ép tôi vô ích. Trước sau cũng chết thì không khai được chết sớm hơn, lương tâm lại khỏi cắn rứt. Nếu anh đánh tôi đau quá, tôi sẽ khai, nhưng khai láo.

Sisumang lắc đầu :

— Anh yên tâm, tôi sẽ không tra tấn nữa đâu.

Rồi ra lệnh cho Mi-fai :

— Mang dụng cụ tiêm huyết thanh ra đây.

Mi-fai chạy sang phòng bên.

Sisumang bảo Thu Thu :

— Chúng mình ngồi nghỉ một lát cho đỡ mệt.

Nàng cười tươi lẫn :

— Cám ơn anh. Em hết mệt rồi.

— Em bắt đầu quen rồi đấy. Chịu khó chờ lát nữa, em sẽ được chứng kiến một cuộc thí nghiệm rất lạ. Dưới áp lực của hóa chất păng-tô-tan (1), hẳn sẽ phải khai hết.

— Theo lời anh, hẳn biết gì mà khai ?

— Hẳn tiết lộ được chừng nào hay chừng nấy.

Sisumang diu nàng ra ngoài văn phòng. Nàng hỏi :

— Anh cả quyết trăm phần trăm hẳn là nhân viên gián điệp của địch không ?

Sisumang lắc đầu :

1) tức penthotal, hóa chất tiêm vào bắt nạn nhân phải vô tình phun ra những điều muốn giấu diếm.

— Theo linh tinh, anh biết hẳn là điệp viên của địch. Nhưng cả quyết trăm phần trăm thì không.

— Hồi nãy, anh lại nói là trung ương Smerch đã biết rõ quá khứ và hoạt động phản bội của hẳn.

— Anh bịp hẳn đấy. Trong bức điện gửi cho tướng Luy-xốp, trung ương mới nghi ngờ, chứ chưa nêu được bằng chứng cụ thể. Hiện thời, cuộc điều tra đang tiến hành tại trung ương Smerch.

— Nghĩa là Gary vô tội.

— Nói là vô tội không đúng. Giả sử hẳn vô tội, thì cũng không phóng thích được nữa. Muốn mất rồi, em ạ. Chỉ trong một hai giờ nữa, hẳn sẽ thối hơi cuối cùng.

— Anh đưa hẳn vào bệnh viện ngay, may ra còn kịp.

— Ô, em nhân đạo thật! Nhưng em ơi, nhân đạo là một danh từ lạ hoắc đối với nghề điệp báo. Nếu nhân viên trong Trung tâm được tin ban An ninh bắt giữ và tra tấn người vô tội sẽ mất hết tinh thần. Trên nguyên tắc, kẻ nào bị bắt đều có tội.

Vì vậy, ban An ninh phải gán cho Gary một tội nặng. Song, em đừng ngại, anh sẽ ráng công bằng. Hẳn không oan như em tưởng đâu. Trái lại hẳn là người có bản lĩnh. Cuộc thăm vấn đã chứng tỏ hẳn có nhiều kinh nghiệm và đức tính nghề nghiệp.

Người khác không thể đối đáp bình tĩnh và li lợm như Gary. Em đừng quên hẳn đã bị tra tấn tột độ. Ở vào hoàn cảnh ấy, bất cứ ai cũng

bị khiếp đảm, chỉ mong được nghỉ xả hơi để phun hết ra mà thôi.

Thế mà hẳn không chịu khuất phục. Giữa em và anh, anh thành thật nhìn nhận Gary là một đối thủ gan dạ, đáng mến.

Nghe Sisumang nói, Thu Thu vừa mừng vừa sợ.

Nàng mừng vì Mạc tư khoa chưa phăng ra đầu mối, và Gary cương quyết ngậm miệng.

Nàng lại lo vì xuyên qua lỗ lổ làm việc của Sisumang, nàng biết hẳn là sĩ quan Phản gián xuất sắc và già dặn, không dễ phỉnh gạt như nàng đinh ninh.

Đĩ nhiên, nhân võ thập toàn, hẳn đã sa ngã trước sắc đẹp. Vì quá yêu nàng, hẳn quên hẳn những cấm điều căn bản của nghề nghiệp và hết lòng tin cậy nàng, tin cậy không điều kiện.

Song với kho kinh nghiệm phong phú, và trí xét đoán mẫn tiệp, sớm muộn hẳn sẽ khám phá ra vai trò nước đôi tế nhị của nàng.

Mi-fai rón rén đặt một cái hộp vuông bằng nhôm trắng toát lên bàn.

Thuốc păng-tô-tan được đựng trong những ống âm-pun xếp la liệt. Loại âm-pun này có kim ở đầu, chỉ cần đặt sát da và bấm thuốc vào, không cần ống xơ-ranh như thường lệ.

Sisumang lật ngửa Gary trên nền nhà.

Nạn nhân mở mắt ra rồi nhắm lại. Trên mặt chàng, hiện ra vẻ điềm tĩnh ngạo nghễ.

Hơn ai hết Gary đã hiểu rõ công dụng của thuốc păng-tô-tan. Sau khi thuốc ngấm, nạn nhân sẽ mê man, những bí mật giấu kín trong tiềm

thức sẽ bị khai ra để dàng, như người ta khai chai rượu.

Sisumang đang quay lưng lại, lùi húi với mấy ấm-pun thuốc.

Nhìn cặp mắt mở rộng của Gary, Thu Thu đoán được sự việc sẽ xảy ra.

Nàng biết Gary đang vận dụng tàn lực để phản công lần cuối, chống lại hóa chất păng-tô-tan kinh khủng. Sớm muộn chàng cũng chết. Chi bằng chết trước khi tiêm thức bị phơi trần dưới áp lực ghê gớm của huyết thanh sự thật.

Cặp mắt của Gary mở rộng thêm nữa.

Đường như sức mạnh huyền bí vừa bùng dậy trong cơ thể chàng. Chàng vụt nhôm dậy, giật tung sợi giây ni-lông buộc hờ quanh cổ tay.

Nhanh như cắt, chàng nhào vào lưng Sisumang.

Mục đích của Gary là cướp khẩu súng lục trong bao da đeo bên hông Sisumang. Không hiểu sao Gary lại có thể hành động nhanh nhẹn như vậy vì xương ống đã gãy lìa, chỉ còn sót lại những mảng thịt, gân và da nhầy nhụa.

Gary đã cố gắng một cách vô ích.

Sisumang lách nhẹ sang bên. Tài né tránh của Sisumang làm Thu Thu giật mình. Nghe tiếng gió mà tránh được đòn, Sisumang quả là võ sĩ cừ khôi.

Gary húc đầu vào mép bàn, rồi ngã nhoài trên đất. Mi-fai nhảy lại, đá mạnh vào bộ mặt đầy máu của Gary.

Nạn nhân nằm nghiêng không cử động. Sisumang gất Mi-fai :

— Đồ vũ phu! Mày đánh chết người ta rồi còn gì ?

Sisumang cúi xuống, banh mắt nạn nhân ra. Trông mắt nằm im. Nhanh nhẹn, Sisumang lấy thuốc hồi sinh tiêm cho Gary.

Đoạn hấn trừng mắt nhìn Mi-fai :

— Hừ, có lẽ mày buồn ngủ lắm rồi. Ra ngoài kia nằm một lát cho khỏe. Khi cần, tao gọi..

Không đợi nhắc lại, gã vệ sĩ người Mèo lùi lui quay gót. Trong phòng chỉ còn Gary sóng sượt trên đất. Sisumang bật lửa hút thuốc còn Thu Thu giả vờ ngo quanh quất bằng cặp mắt nửa sợ hãi, nửa sừng sốt.

Sisumang hỏi :

— Em muốn tìm gì ?

Nàng đáp, giọng run run :

— Tự đứng trong người em ớn lạnh. Ruột gan em rét cóng như bị ngâm trong thùng nước đá.

— Em hề gì không ?

— Không sao. Em bị xúc cảm mạnh đấy thôi. Chỉ cần một hộp vốt ka là khỏi.

Vô tình, gã đại tá Lào mắc mưu nàng.

Nàng giả vờ kêu lạnh để giục hấn mời nàng uống rượu. Chai rượu hồi nãy đã cạn không còn một giọt.

Bắt buộc, hấn phải lấy chai mới. Và ít nhất hấn mất vài ba phút đồng hồ để khai.

Trong thời gian này, nàng có thể thi hành được kế hoạch.

Sisumang chep miệng :

— Trong văn phòng không còn chai rượu nào nữa. Thẳng Mi-fai lại ra ngoài ngủ rồi. Để anh đi lấy vậy.

— Thôi em không dám phiền anh. Em hết lạnh rồi.

— Tội nghiệp. Em thương anh quá. Rượu để ở phòng bên, anh không phải đi đâu xa. Em chỉ đợi anh một lát thôi. Đạo này, trời lạnh, anh cũng uống rượu luôn. Làm việc dưới hầm, có ngày anh uống mấy chai vốt ka.

Sisumang mở cửa định ra. Thu gọi giắt :

— Anh ơi, em sợ lắm.

Sisumang nắm tay nàng :

— Sợ Gary phải không ?

— Vâng. Hắn vùng dậy thì nguy.

— Ô, em cứ sợ hão huyền. Hắn đã bất tỉnh, còn lâu mới dậy được. Và lại, đầu hắn tỉnh lại cũng vô ích vì tay chân hắn đã nát bấy, không làm gì được em đâu.

— Không. Anh ở lại đây với em.

— Vậy ai lấy rượu cho. À, em đi với anh một thể.

— Trời, em đang run như cây sậy thế này mà anhỡ bắt em đi với anh được ư ?

Sisumang bật cười :

— Đản bà có khác. Kêu lạnh, rồi bảo là hết lạnh, rồi bây giờ lại nói là run như cây sậy.

Nàng nguây nguẩy :

— Anh không chiều em thì thôi, em không dám đòi nữa. Chưa là vợ chồng mà còn..., huống hồ...

Sisumang sợ quỳnh :

— Xin lỗi em. Thôi em cầm tạm khẩu súng này vậy. Em biết bắn loại Na-găn này chưa ? Để lắm, nó không giắt hậu như các súng trận khác đâu. Anh đã lên đạn sẵn, bấm cò là nổ lập tức. Nếu hắn thức dậy, và dưng vào người em anh cho

em toàn quyền đối phó. Em cứ nã đạn vào đầu hắn.

Thu Thu đón lấy khẩu súng lục bóng loáng, ngón tay run run như lần đầu được mó vào khí giới giết người.

Sisumang chắt lưỡi bước ra ngoài. Trong lòng, hắn cảm thấy thương yêu Thu Thu hơn bao giờ hết.

Nếu đọc được tâm can nàng, hắn đã giắt mình thon thót. Vì nàng đã quen với khẩu Na-găn, cũng như với mọi kiểu súng trên thế giới.

Nàng còn biết súng Na-găn được sử dụng trên đất Nga từ năm 1895, và đến năm 1935 loại 22RF tối tân được chế tạo. Công an Xô viết thường đeo súng Na-găn, nên người ta gọi nó là « súng của công an Xô viết ». Từ sau đại chiến thứ hai, công an Nga sở dụng vũ trang hai thứ súng lục tối tân hơn, Mòde 1920 và Tokarép 30 (1).

Loại Na-găn bắn 7 phát bằng đạn 7, 62 này đối với Thu Thu chỉ là trò đùa. Nàng chỉ cần đảo nửa vòng, không cần nhắm mục tiêu vẫn đặt được phát đạn chí tử vào lưng Sisumang.

Song nàng muốn gã đại tá si tình sống lâu thêm nữa. Hắn phải sống để giúp nàng hoàn thành công tác.

Sisumang ra rồi, căn phòng chìm trong âm khí rùng rợn. Đảo mắt thấy từ phía vắng tanh, Thu Thu tiến lại phía Gary nằm.

(1) Đó là súng Mauser và Tokarev. Ngoài ra, Nga sở còn có những loại súng lục khác như Pieper 1889 bắn 7 phát, và Scharzlose 1898 bắn 10 phát. Hiện nay công an Xô viết sinh dùng súng lục Mauser 1920 và Tokarev 30 hơn là Nagant.

Khi ấy, nàng có cảm giác như một luồng điện mạnh chạy xuyên qua xương sống. Luồng điện trong người nàng dường như đã truyền qua Gary.

Đang nằm dài trên đất, Gary đột ngột mở mắt lần nữa, ngoẹo đầu ngoảnh nàng bộ điệu van lơn.

Nàng hiểu Gary định nói với nàng. Miệng nạn nhân mở ra, nhưng lưỡi bị co rút, muốn thốt thành tiếng mà không được. Mạch máu ở cổ nổi lên cuộn cuộn, chứng tỏ Gary cố gắng thu tàn lực vào miệng hầu trời trần một điều vô cùng trọng đại.

Nàng cúi xuống, nói thật nhỏ và nhanh :

— FR 234 đây, anh còn nhớ không ?

Một nụ cười thoáng nở trên đôi môi bầm tím.

Thu Thu thúc giục :

— FR 234 đây. Anh nói đi.

Nạn nhân lắp bắp :

— Lâm. . . Xin lỗi. . . tôi làm.

Nói chưa dứt câu, Gary đã nhắm nghiền mắt, rồi bắt đầu ú ớ. Trong giây phút, nạn nhân sẽ thở hơi cuối cùng.

Nàng nghĩ nhanh như máy điện tử. Gary là đồng nghiệp của nàng. Nàng chưa hiểu tại sao Gary đột nhập biệt thự, mưu sát Lisa. Tuy nhiên, Gary đã xin lỗi. Có lẽ xin lỗi vì làm tưởng nàng là Mônica thực thụ. Phía sau nội vụ đang còn nhiều chi tiết thăm kín.

Trong vòng hai, ba phút, Sisumang sẽ trở lại. Gary không thể sống thêm nữa. Gary phải chết, để bảo vệ an ninh của Tổ chức. Nếu muốn ra tay, nàng phải hành động liền, không được quyền trì hoãn.

Trong lòng nàng, dâng lên một niềm trắc ẩn vô hạn. Nàng không thể khoan tay nghe Gary phun hết bí mật chất chứa trong tiềm thức, do hóa chất păng tô tan moi móc. Trước sau, Gary cũng chết. Thà nàng giết Gary. Nàng có cách làm nạn nhân khỏi rên siết đau đớn.

Nàng đã học trong trường điệp báo nhiều cách giết người không lưu lại dấu vết, và bằng hai bàn tay không. Cách phổ thông nhất là chận mạch máu lên óc, chỉ cần hai phút đồng hồ là nạn nhân hôn mê, và tắt thở một cách êm ái.

Nàng vừa đặt ngón tay lên mạch máu cổ Gary thì Gary lại mở choàng mắt lúng búng :

— 9 . . 9 . . Si . . pút . . .

Đó là lời nói cuối cùng trong đời nạn nhân.

9 . . 9 . . Si . . pút . . . Những danh từ lạ lùng này phải chứa đựng một bí mật ghê gớm nào nên Gary mới truyền lại cho nàng. Căn cứ vào luồng mắt và nụ cười thân thiện của nạn nhân, nàng biết là Gary đã nhận ra nàng là bạn.

9 . . 9 . . Si . . pút . . .

Máu trong miệng nạn nhân bỗng trào ra òng ọc. Nàng hiểu ngay. Người gián điệp MI-6 đã cắn lưỡi tự tử.

Gary quả không hổ danh điệp viên ưu tú của Anh quốc. Sau khi bị tra tấn thừa sống, thiếu chết, người khác đã mất trí khôn. Song Gary vẫn sáng suốt.

Và cái vi ti sáng suốt ấy đã giúp Gary phục hồi trí khôn để cắn lưỡi quyền sinh, quyết đem bí mật xương dáy mồi.

Hai má nạn nhân đông đặc máu đen vừa được phủ kín bằng một lớp máu đỏ lôm.

Thu Thu ấn ngón tay vào yếu huyệt nạn nhân. Dầu lưỡi bị cắn đứt, Gary còn hấp hối lâu mới chết. Sisumang lại có thể chích thuốc cầm máu, kéo dài giây phút lâm chung và dùng păng-tô-tan phanh phui bí mật.

Ngón tay cái của nàng để xuống, để xuống mãi.

Miệng Gary há hốc như muốn đón những nguyên tử dưỡng khí quý báu bắt đầu thiếu hụt trong hai lá phổi bị chèn, ép mạnh mẽ.

Nàng dè mạnh thêm nữa.

Một nụ cười lạ lùng phảng phất trên môi nạn nhân. Gary đã hiểu được hảo ý của nàng. Nàng giết Gary, nhưng chính là để giải thoát khỏi cực hình. Có lẽ Gary cố tạo ra nụ cười kỳ quặc này để cảm ơn nàng.

Dáng điệu thân ái, nàng vuốt mắt cho người chết.

Bỗng nàng giật mình, tay chân ớn lạnh.

Liền khi ấy, một tiếng quát khô khan nổi lên phía sau :

— Giơ tay lên, đồ ác quỷ !

Phen này thì hết.

Nàng đã bị bắt quả tang. Trong một phần trăm giây đồng hồ, nàng hồi tưởng lại cuộc đời oanh liệt của nàng trong hàng ngũ điệp báo quốc tế. Nàng nghĩ miên man đến Văn Bình, người yêu phi thường của nàng.

Mỗi khi bị địch hờm súng sau lưng, Văn Bình thường có thói nâng tay lên khỏi

dầu rồi xuất kỳ bất ý chuyển bại thành thắng. Nàng không có tài nghệ tuyệt luân như Văn Bình. Tuy nhiên...còn nước, còn tát, nàng ráng tìm cơ hội phản công để xứng đáng với tên FR-234, xứng đáng với kỳ vọng của ông Hoàng. Và nhất là để Văn Bình khỏi chê cười...

— Giơ tay lên, còn đợi gì nữa ? Hay là muốn ăn trọn băng đạn tiểu liên Maxim (1) này vào sau ót ?

Tiếng nói này quen thuộc quá, nàng không sao làm được. Tinh mạng của nàng hoàn toàn tùy vào giây phút định đoạt tối hệ này. Nàng tiếc là khẩu Na-găn do Sisumang trao cho, lên đạn vào nòng sẵn sàng, lại được đặt trên bàn, cách nàng gần 2 thước. Muốn đoạt khẩu Na-găn, nàng phải nhòai người thật nhanh.

Song giọng nói dấm dản lại cất lên :

— Cừ dề yên khẩu Na-găn ở đấy. Quay mặt lại mau. Đếm từ một đến ba, không quay lại và giơ tay lên thì sẽ bắn bỏ... Nào, một... hai...

Biết kháng cự vô ích, Thu Thu đành quay lại.

Nàng đã biết người đàn ông trước mặt là

(1) Đó là loại liên thanh Maxim-Tokarev, cỡ đạn 7, 62 li, có thể bắn xa từ 200 đến 2.500 thước. Hiện quân đội Sô viết còn dùng nhiều loại liên thanh khác như đại liên Degtyarov, 12 li 7, Goryanov, 7, 62, nhẹ hơn và bắn dễ trúng đích hơn.

ai. Nàng không còn thời giờ suy nghĩ nữa : phút tận số của nàng đã đến.

Nhưng một biến cố có một không hai đã xảy ra. Một biến cố định đoạt cho cuộc đời gián điệp vào sinh ra tử của nàng.

Tiếng nói huyền Bí

Đúng ra là hai biến cố.

Biến cố thứ nhất xảy ra tại trụ sở trung ương Mật vụ Sài Gòn. Biến cố thứ hai, ngay trong phòng, với gã đàn ông dữ dằn, thủ trong tay khẩu tiêu liên Maxim bá phát, bá trúng.

Ông Hoàng vẫn ngồi trong văn phòng kín mít, không cửa sổ, của tòa biệt thự hoang phế giả tạo, gần sân bay Tân sơn nhất.

Cũng như Thu Thu, ông tổng giám đốc thức suốt đêm không ngủ. Trên bàn, đĩa đựng tàn thuốc lá đã đầy ắp màu xi-gà Ha-van, mặc dầu từ chập tối Nguyễn Hương đã dịch thân đồ ba lần vào cái hồ lớn chứa rác ở phòng ngoài. Cái khay nhựa cũ kỹ trên đặt bữa cơm tối vẫn nằm nguyên, ông Hoàng chưa có thời giờ dùng bữa.

Những việc rồn rập xảy ra khiến ông Hoàng quên cả bụng đói cồn cào. Thật vậy, từ sáng sớm đến giờ ông mới uống một phích cà-phê và hai cái bánh bích quy nhỏ xiu thay cho bữa cơm trưa.

Từ tối, ông ngồi thừ trong gian phòng rộng, xanh um khói thuốc, chốc chốc lại nhắc điện thoại ban ra những khẩu lệnh ngắn ngủi và khô khan.

Cánh cửa điện dật mở.